WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 44 30 OKT. 1965

„Wij zijn tweelingen... maar geen mens heeft dat ooit gemerkt!"

* * *

OOM DONALDS BRIEVENBUS

ANS en JAN RIJSBERGEN, Groningen. Inderdaad is er een hele lange lijst met aanvragen voor de Brievenbus en daardoor komt het dat iedereen echt wel een poosje moet wachten.... maar dat wachten wordt beloond met een plaatsje in de Donald Duck hoor!
MARTIN SMIET, Vriezenveen. Hiermee is jouw hartewens dan vervuld, hè Martin? Fijn van je mooie rapport! Doe maar goed je best in de nieuwe klas.
BEPPIE MANDERS, Nijmegen. Wat een mooie cijfers had jij , zeg! Schrijft je nieuwe vulpen goed? Dat moet wel als je al in de vierde klas zit! Hoor ik nog eens iets van je? Bedankt voor je leuke tekeningen.
TONNIE DE JONG. Dieren. Je kunt nu niet meer zeggen dat je nooit in de Brievenbus staat, want dat sta je deze keer wél! De verhsaaltjes zijn niet altijd echt gebeurd hoor, af en toe verzinnen we ook weleens iets!
TINY VAN WUNNIK, Sittard. Bedankt voor je leuke foto, Tiny. Jammer genoeg hebben we er geen plaatsje voor kunnen vinden en dus sturen we 'm maar terug, als iedereen hem gezien heeft. Dag!

Vergeten jullie niet duidelijk je naam en adres te vermelden als je schrijft naar Postbus 792, Amsterdam. En zet in de linkerbovenhoek van de envelop: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Tot de volgende week!

ONS ZIEKENLIJSTJE

ONNO DE VRIES, Kinderafdeling Prof. Jontis, Academisch Ziekenhuis, Groningen (wat een lang adres hè?), zou heel graag wat post of leuke kaarten van jullie ontvangen.
TINI KOEMAN, 14 jaar, ligt in het Gools Kinderziekenhuis te Bussum. Tini spaart speldjes en is dol op proefmonsters (weet je wel: gratis monster). Wie maakt haar hiermee blij?
DIRK BOER, Johannesstichting, Nieuwveen, vraagt of Oom Donald hem zelf brieven stuurt, of dat het de lezers zijn! Laat hem maar merken dat jullie trouwe Duck-iezers hem post sturen. Oom Donald heeft het te druk ervoor.
FREDDY KOKS, Walnootstraat 13, Den Haag, verzamelt speldjes en ansichtkaarten, maar vooral kaarten waar dieren op afgebeeld zijn. Stuur je hem er 'ns een?
KEESJE MOON. Onderweg 69, Arkel (bij Gorinchem) is pas vier jaar en kan dus jullie post niet lezen. Maar wél geniet hij van leuke gekleurde ansichtkaarten, die hij allemaal bewaart.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 37 zijn:
1e prijs: Rudi v. Arent, Oldegaarde 90c, **Rotterdam;** **2e prijs:** Cathy Goor, Cort. v. d. Lindenstraat 26, **Zandvoort;** **3e prijs:** Gerard v. Gurp, **Eindhoven;** Huberdina Porsius, **Uitdam;** Peter Vissers, **Moergestel;** Hans Muis, **Breukelen;** Yvonne Foitzik, **Kerkrade;** Roelof Bijker, **Balkbrug;** Margreet de Pous, **Den Haag;** Jacob Tammens, **'t Zandt;** Inie v. Roosmalen, **Veldhoven;** Kinderen Wondergem, **Oostkapelle;** **4e prijs:** Clazien v. Rensch, **Nijmegen;** André v. d. Heuvel, **Giessenburg;** Leo v. d. Macle, **Aalst. O.Vl. België;** Hannie Haarhendriks, **Enschede;** Paul Mos, **Hoogezand;** Ria Smits, **Wehe - Den Hoorn;** Wim Achterberg, **Hellevoetsluis;** Nelleke Kooij, **Haarlem;** Anneloes Traast, **Hengelo;** Ria Hotting, **Westzaan;** Mariëlle de Kok, **Gronsveld;** Cobi Zwager, **Oosterland;** Marietje Sommer, **Zutphen;** Fokje Althuisius, **Tzummarum;** Jan de Smit, **Aagtekerke;** Willy Strulving, **Zuidwolde;** Jaco Henzen, **Nieuwland;** Annetje de Roo, **Geertruidenberg;** Bertjan v. Ekris, **Loenersloot;** Frans v. d. Gun, **Hagestein.**
De oplossing van prijsvraag nr. 42 is: **DAGOBERT.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG nr. 44

Deze week moet je eens proberen een CIJFERREBUS op te lossen. Hij lijkt misschien erg moeilijk, maar als je dit eerst goed leest, valt 't best mee. Je ziet dat er door ieder cijfer een of meer streepjes staan en dit betekent dat je van de naam van het getal één of meer letters af moet trekken, net zoveel als er streepjes staan. Wanneer de streepjes door de eerste helft van het cijfer gaan, trek je de eerste (of eerste twee of drie) letters af, gaan ze door de achterste helft van het cijfer, dan trek je de laatste letter (of letters) af. Als er bijvoorbeeld het getal 4 staat met één streep door de eerste helft, hou je over: vier — v = ier; 4 met een streep door de achterste helft wordt: vier — r = vie. Begrepen? Als je zo de rebus goed oplost, vind je de namen van twee Nederlandse provincies.
Schrijf die namen op een briefkaart en stuur deze vóór 7 november naar DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf dan duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: „oplossing nr. 44", en daaronder wat je het liefst zou krijgen: een autoped of een horloge.

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

Diederik Duck

WALT DISNEY

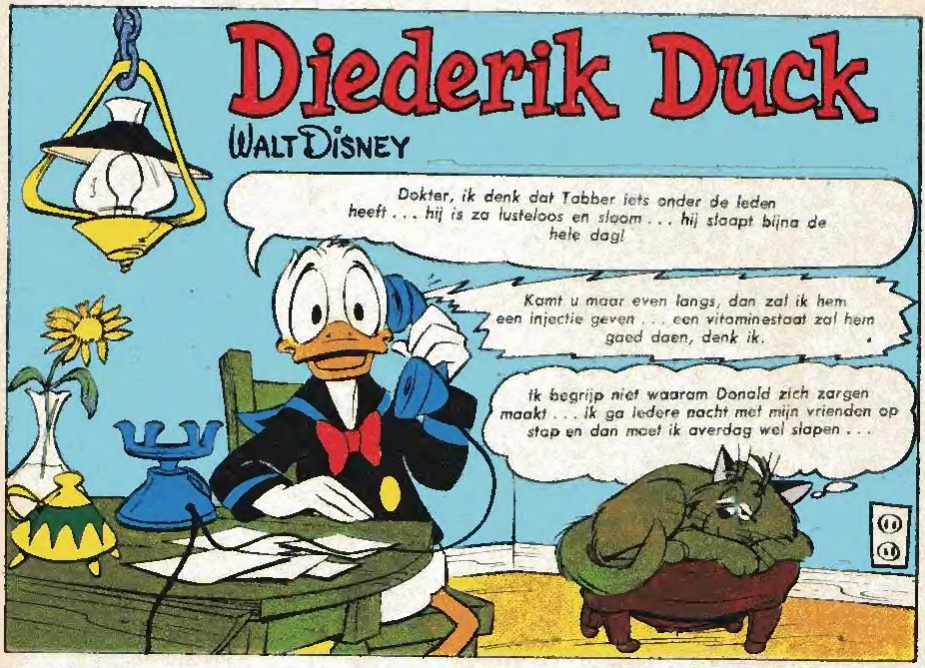

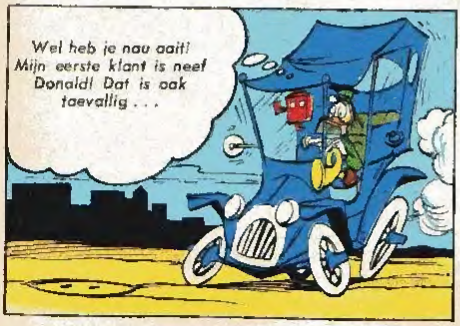

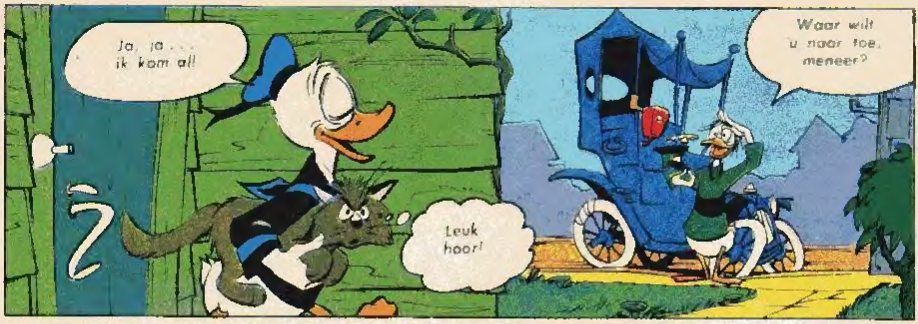
Ja, ja . . . ik kom al!
Leuk hoor!
Waar wilt u naar toe, meneer?

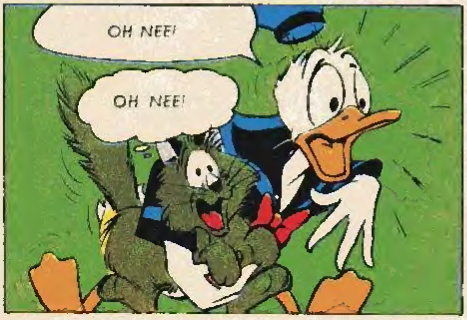
OH NEE!
OH NEE!

Een ik even de sigaar!
Naar de dieren-kliniek, Diederik.

Dierenkliniek? Oh help, dan is er zeker haast bij! Een spoed-geval!

Maak je geen zorgen, Tobber . . . Diederik zal je even héél snel afleveren.

Maar wij hebben geen haast!
Als hij zo blijft rijden, krijg ik écht een dokter nodig!

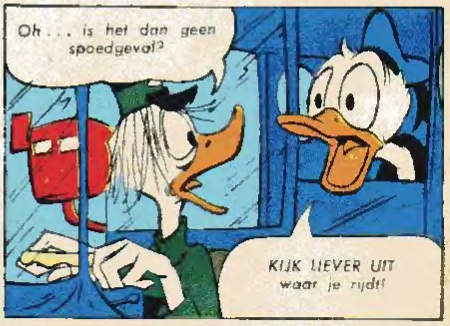
Oh . . . is het dan geen spoedgeval?
KIJK LIEVER UIT waar je rijdt!

BAAANG!

Wie heeft het licht uitgedaan?
We rijden zeker in een tunnel . . .

Ik doe de klep dicht, er hoeft niets in . . .
Kom op dan, het is nog een heel eind rijden . . .

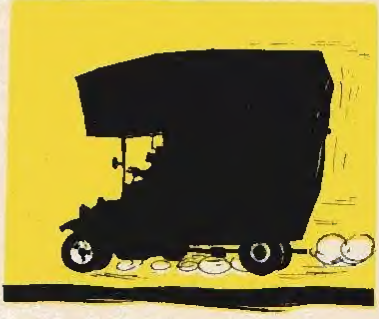

Dit is de langste tunnel die ik ooit gezien heb!
Doe de lichten eens aan!

We zitten in een grot?!
Ik denk eerder dat het een vrachtwagen is . . .

't Kan me niet schelen wat het is, maar IK zit goed . . . hier kan ik rustig slapen . . .

Toeter maar eens, ik heb geen zin hier nog langer te blijven.
Natuurlijk, meneer . . . de klant is koning, zeg ik altijd! . . .
POET! POET!

Gaed, gaed . . . kom er maar voorbij als je zo'n haast hebt.
Och, maak je toch niet zo druk, Peter.
POET!
POET!
Hééé . . . dat is vreemd! Ik zie helemaal geen wagen achter ons . . . merkwaardig!
Daar begrijp ik niks van! Geen auto te zien! Ik word toch niet kippig?
MIAAUW!
Hoorde je dat? Ik hoorde: MIAUW! Zie jij een kat? Ik begin aan spoken te geloven . . . !
HELP!
Weet je zeker dat de wagen niet geladen was?
Héél zeker!

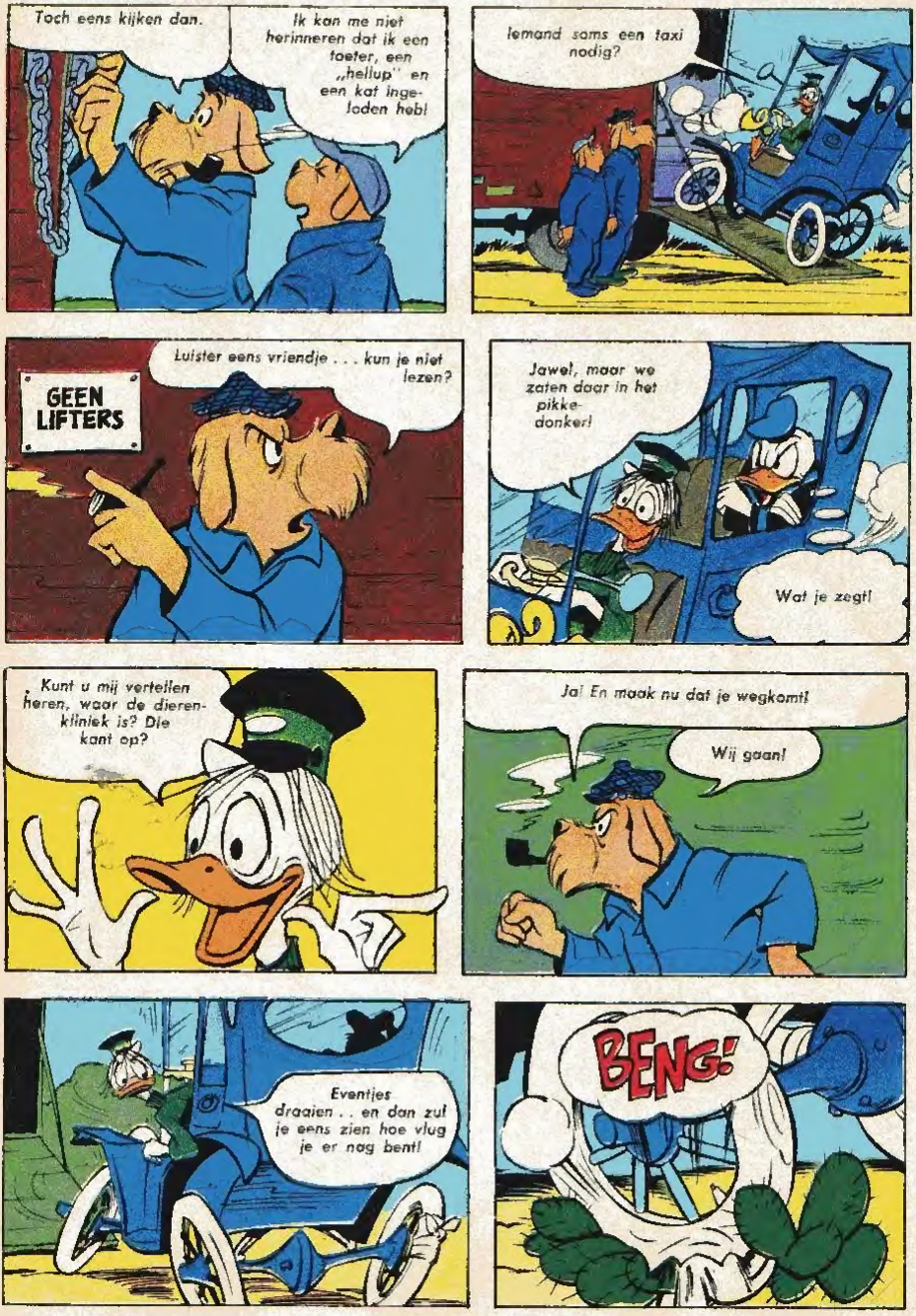
Toch eens kijken dan.
Ik kan me niet herinneren dat ik een toeter, een „hellup" en een kat ingeladen heb!
Iemand soms een taxi nodig?
GEEN LIFTERS
Luister eens vriendje . . . kun je niet lezen?
Jawel, maar we zaten daar in het pikkedonker!
Wat je zegt!
Kunt u mij vertellen heren, waar de dierenkliniek is? Die kant op?
Ja! En maak nu dat je wegkomt!
Wij gaan!
Eventjes draaien . . en dan zul je eens zien hoe vlug je er nog bent!
BENG!

Oak dàt nog! En moet je de meter eens zien: ƒ 88,50!
88,50

Dat is zo verholpen, meneer . . het is maar een kleinigheid . . . even de krik erander gooien . . .

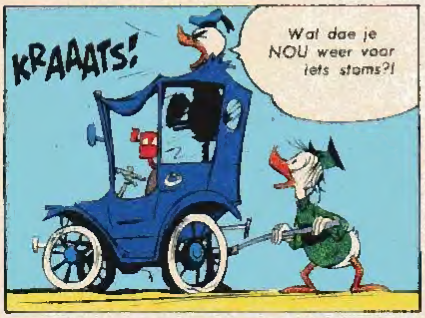
KRAAATS!
Wat dae je NOU weer voor iets stoms?!

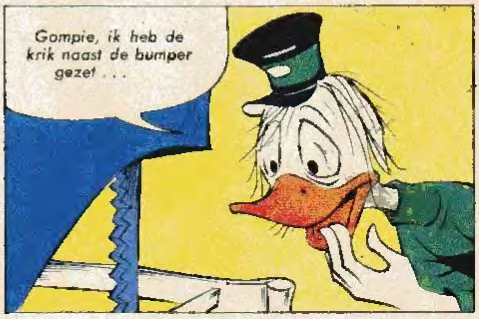
Gompie, ik heb de krik naast de bumper gezet . . .

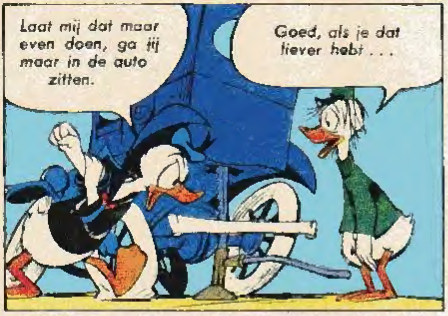
Laat mij dat maar even doen, ga jij maar in de auto zitten.
Goed, als je dat liever hebt . . .

Oeil Het goot weer regenen . . . dat is niet zo best
Arme Donald . . .

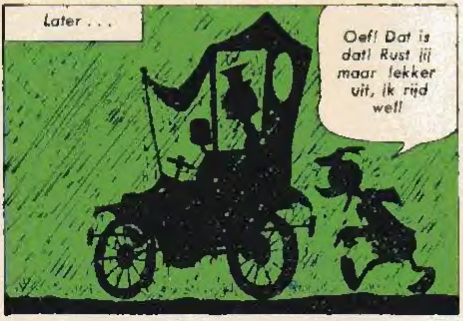
Later . . .
Oef! Dat is dat! Rust jij maar lekker uit, ik rijd wel!

Ik zit hier verstelijk . . . en ik kan lekker bijkomen van alle vermoeienissen . . .

Voor zover ik Diederik ken (en dat is een heel eind) zal mijn plannetje wel slagen!

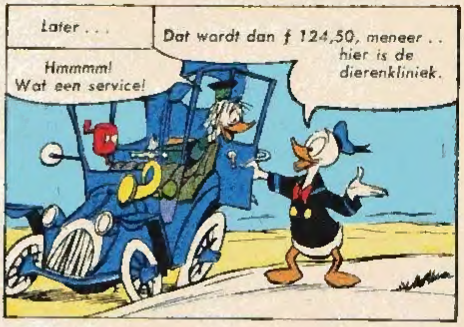
Later . . .
Hmmmm! Wat een service!
Dat wordt dan f 124,50, meneer . . hier is de dierenkliniek.

Kijk eens, alsjeblieft, beste man. Je bent een geweldig chauffeur en je hebt voortreffelijk gereden! . . .

Volgens mij heb je geen vitaminestoot nodig, Tabber . . . we gaan lekker naar huis!

Dat ritje in Diederiks taxi heeft je goed gedaan. Je ziet er een stuk beter uit!

Diederik zal wel raar op zijn neus kijken!
Net goed!

Laat 'ns kijken . . . waarom moest ik nou ook weer naar de dierenkliniek . . . ?
KLINIEK VOOR HUISDIEREN

WALT DISNEY

Willie Wortel DE NIESMACHINE

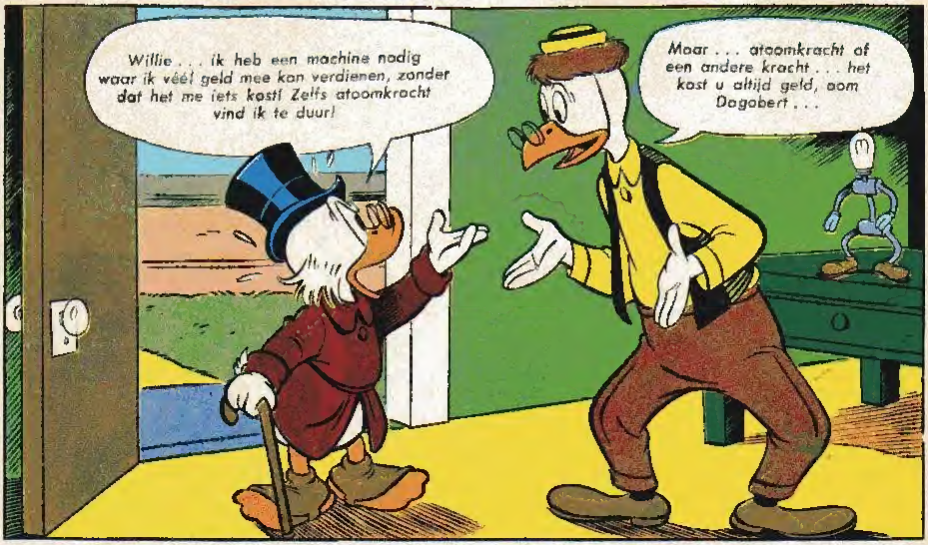

Hmm! Een niesmachine... Dat moet een machine worden met een kunstmatige neus, mond en ademhalingsorganen... Dat is niet eenvoudig een menselijk lichaam nomaken.

Een week later...
Nou... zeg?! Je zou toch denken dat hij van zo'n lading peper moest niezen!
Willie? Ben je thuis?

Niet binnen komen... ik ben met peper bezig!
WAAATSJOE!

Lieve help! Ik wist niet dat jij zoveel peper door je eten deed...
Die peper is voor mijn nieuwe krachtmachine... ik probeerde hem te laten niezen

Nou! Dat is je dan wel goed gelukt!
Nee, helemaal niet! De machine niesde niet... dat was u! Dat was uw nieskracht!

Ik heb een machine gemaakt, die alles heeft om te niezen... een neus, een mond... hij kan ademhalen, ik heb alles zo goed mogelijk nagemaakt...

Het is een fantastische machine... hij niest alleen niet!
Een niesmachine... Hoe kun je zóiets idioots verzinnen!?

Ik heb alles geprobeerd... niespoeder, peper... maar zijn neus schijnt overal tegen te kunnen!
Maar Willie! Je kunt die machine toch niet aan het niezen maken! Nog met geen kilo peper!

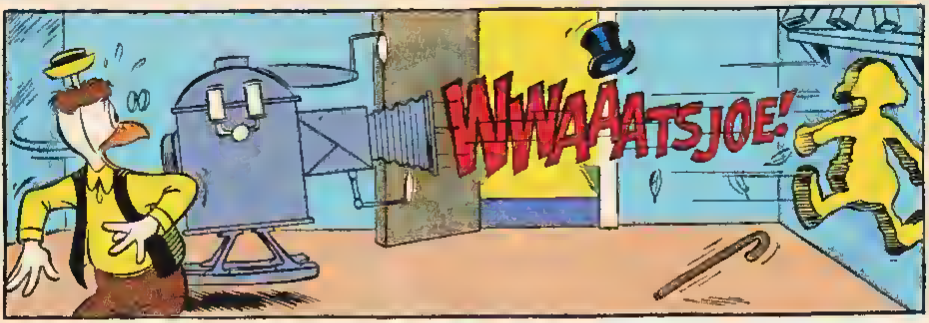
WWAAATSJOE!

Het is gelukt! Het puntje van uw staart kriebelde in zijn neus en hij niesde!

Wat een kracht! En wat een goed kapé kracht! Een veertje kan iedereen betalen, wat zegt u, oom Dagobert?
POP!
Ik ben blij dat ik het overleefd heb...

En dan ga ik er een automatische veer in maken
Automatische veer... Bah! Ze maes ten verboden worden, die rare uitvindingen van jou...

Die niesmachine van jou is nog geen veer waard, als je de nieskracht niet eens ergens voor kunt gebruiken
Oh daar vind ik wel wat op!

Ik geef je nog precies drie dagen en geen dag meer! Tot ziens!
Och... nu is het een koud kunstje... dat red ik wel

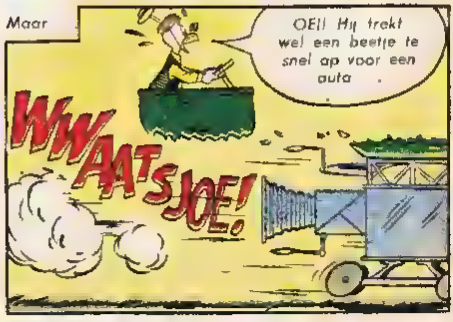
Maar
OE!! Hij trekt wel een beetje te snel op voor een auto...
WWAATSJOE!

En ook voor een motorboot
Hè bah! Het is alweer niks
WWAATSJOE WATSJOE!!
WWAAATSJOE!
BLUB!
(zucht) De kracht is veel te groot!
Die niesmachine is een brok dynamiet! En daar kun je niet zaveel mee
WACHT EENS! Dynamiet . . . Maar natuurlijk! Dat ik daar met eerder aan gedacht heb . . wat dom van me
Het is een ideale machine voor een van uw eigen maatschappijen Uw mannen zijn juist de machine aan het testen . . .
Je bedoelt toch niet . . .
WWAAAATSJOE!
WWATSJOE!
WATSJOE!
WWATSJOE!
WATSJOE!
HAHA! Ik moet zeggen dat die automatische veer er wat van kan, hoor!
Nou! En u hebt er niet eens een veer voor moeten laten!
DIT HUIS WORDT GESLOOPT DOOR DE DAGOBERT DUCK AFBRAAK MAATSCHAPPIJ

de avonturen van DROMMELTJE

door CHANNAH W. HUMPIG

Er waa eens een kleine dromedaris, die Drommeltje genoemd werd. Drommeltje nu was zeker niet de eerste de beste, want zoals je weet hebben alle dromedarissen een bult, maar Drommeltje had een bult met een ritsje. En omdat zoiets niet iedere dag voorkomt, had niemand dat in de gaten, ook zijn ouders niet. Drommeltje zelf merkte het pas toen hij eens lekker over zijn bultje krabbelde. Ineens ging zijn bultje open en kon hij er met zijn poot in. Eigenlijk schrok hij vreselijk, maar al gauw ontdekte hij het hoe en waarom: wanneer hij met zijn poot naar zijn staart streek, ging het bultje dicht, en omgekeerd, wanneer hij naar zijn kop streek, ging het open. Drommeltje vertelde zijn geheim aan niemand.

Hij speelde met zijn ritsje als er niet op hem werd gelet. Hij had ook al gauw in de gaten dat hij er van alles in bewaren kon: lekkere grassprietjes, kromme takjes, steentjes en allerlei dingen waar een dromedarisje graag mee speelt.

Maar ja een geheim is prachtig, maar je wilt het toch weleens aan iemand vertellen en dat dat het domste is wat je doen kunt, merkte Drommeltje pas toen het te laat was.

Hij vertelde het aan een paar hele goede vriendjes, maar liet ze eerst beloven dat ze het aan niemand zouden vertellen. Natuurlijk beloofden ze dat, want ze waren reuze nieuwsgierig geworden. Een dromedaris met een geheim was erg zeldzaam.

O, die vriendjes bedoelden het niet kwaad hoor, maar de een vertelde het aan zijn moeder, de ander aan 'n broertje, en ga zo maar door. Binnen een paar dagen wist iedereen het en met de rust van Drommeltje was het gedaan. Iedereen wilde het zien, iedereen wilde het zelf even open en dichtdoen en iedereen had wel iets, wat speciaal in dat bultje verstopt moest worden. Je snapt wel dat er voor de schatten van Drommeltje geen plaats meer was. Nu was de nieuwigheid er wel gauw weer af, maar toen kwam de mededeling dat alle dromedarissen naar een andere drink- en voedingsplaats moesten. Zoals jullie weten, wonen dromedarissen in de woestijn en kunnen ze vooral met heel weinig water toe, maar ze moeten natuurlijk wel iets hebben. De plaats waar ze waren, was helemaal kaalgegeten en door de felle zon was ook al het water verdampt, zodat de Raad van Wijzen had besloten dat ze weg moesten trekken. Zo ging op een morgen een hele lange stoet dieren op stap en wie moest het meeste dragen? Drommeltje natuurlijk, want die kon óók een heleboel in zijn bultje bergen, terwijl de anderen alles er alleen maar bovenop konden meenemen. Arme Drommeltje. Hij zuchtte en steunde, maar niemand luisterde naar hem. Integendeel. Eigenlijk waren ze altijd jaloers op hem geweest en nu dachten ze stiekem „net goed".

Ze trokken iedere dag maar verder en Drommeltje werd gewoon een heel mager beestje van al dat gesjouw.

Toen op een morgen was er ineens een heel wild geschreeuw en kwamen er allemaal mannen met witte jurken aan op hen af stormen. Hij hoorde van de andere dromedarissen dat dat mensen waren, want die had hij natuurlijk nog nooit gezien, en dat die mensen hen wilden vangen en op de markt verkopen. Drommeltje begreep daar allemaal niets van, maar alles leek hem beter dan nog zo'n tijd verder te moeten trekken. Hij

zag dat alle dieren uit elkaar gedreven werden en toen ontdekte hij ineens dat hij bij de oude en zieke dromedarissen terecht kwam. Natuurlijk, omdat hij zo mager was geworden. Drommeltje schreeuwde en schreeuwde, maar dat viel niet op, want mensen en dieren schreeuwden door elkaar van opwinding. Toen ineens was er een Arabier vlak achter hem en wat deed Drommeltje? Hij deed zijn bultje open en dicht onder de neus van die man; deze kon zijn ogen niet geloven, maar toen Drommeltje het nog een keer liet zien, werd er direct een touw om zijn nek geslingerd en een kartonnen bordje met de naam van de Arabier erop: Mustafa.

En je begrijpt, Mustafa zorgde ar wel voor dat geen van de andere mannen dat ritsje te zien kreeg, want Mustafa had van de koning van zijn land belangrijke staatsstukken gekregen, die naar de koning van een ander land gebracht moesten worden. Maar omdat er zoveel smokkelaars in de woestijn waren, had de koning tegen hem gezegd: „Als het je lukt, maak ik je na mij de rijkste man van het land, als het je niet lukt zal ik je als verrader laten doden."

Maar nu hij Drommeltje had, zou het zeker slagen en welgemoed ging hij op pad. Hij zorgde goed voor zijn dromedaris, want als hij dat niet deed, zou het beestje of bij smokkelaars óf bij de politie (met als toen bij hem) zijn bultje openen en dat mocht niet.

Alles ging zoals hij verwacht had. Toen hij terugkwam, werd hij inderdaad door de koning de op één na rijkste man van het land gemaakt. Mustafa vergat Drommeltje niet, aan wie hij dit alles te danken had. Hij mocht 'n lieve vriendin uitzoeken, waarmee hij zelfs ging trouwen. Toen er kleine dromedarissen geboren werden, ging Mustafa iedere keer kijken of die misschien ook een ritsje hadden, maar dat was niet zo. Drommeltje bleef de enige. Toen Drommeltje ouder werd en niet meer van werken en veel lopen hield, schonk zijn baas hem en zijn vrouw en kinderen aan een dierentuin. En als je daar bent, moet je maar eens opletten of Drommeltje er niet toevallig woont. Want als je iets te bewaren hebt wat niet al te groot en zwaar is, wil Drommeltje dat best voor je in zijn bultje doen.

Illustratie

Alison Kosthals Altes

WALT DISNEY
Tokkie Tor
Zo n stuk land bestuiven valt niet mee en we zijn maar met z n tweel
Met een vliegtuig gaat t veel sneller! Zo n echte kist met een propeller
Dan is t karwei in een wip gedaan en lol beleven we er ook nog aan!
Hoe komen we aan de spullen? We hebben geen geld!
Spullen genoeg op de vuilnisbelt!
Maar hier ligt alleen maar afval...
SIGAREN
Afval? Ben je mal!

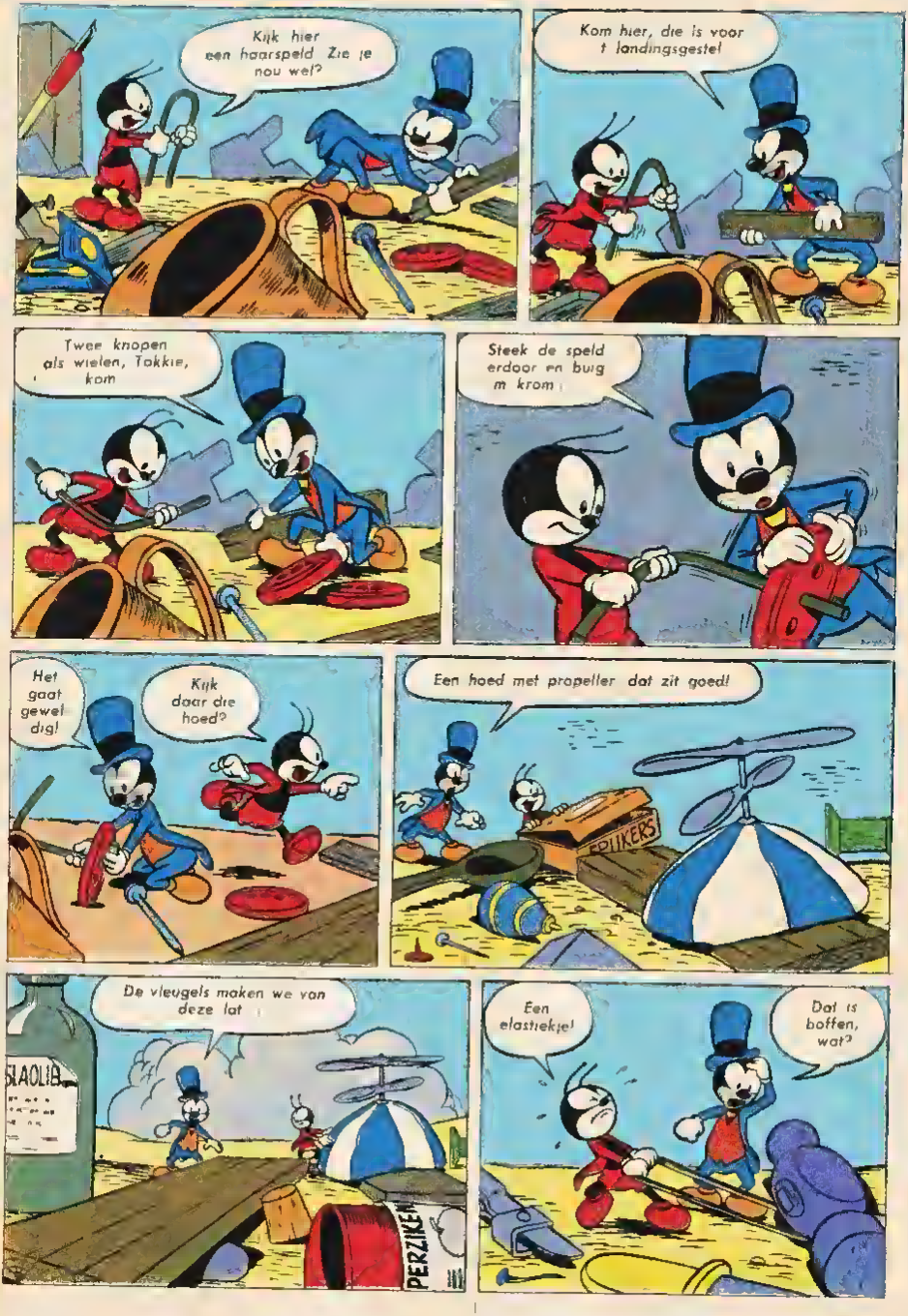
Kijk hier een haarspeld Zie je nou wel?
Kom hier, die is voor t landingsgestel
Twee knopen als wielen, Takkie, kom
Steek de speld erdoor en buig m krom
Het gaat gewel dig!
Kijk daar die hoed?
Een hoed met propeller dat zit goed!
De vleugels maken we van deze lat
Een elastiekje!
Dat is boffen, wat?

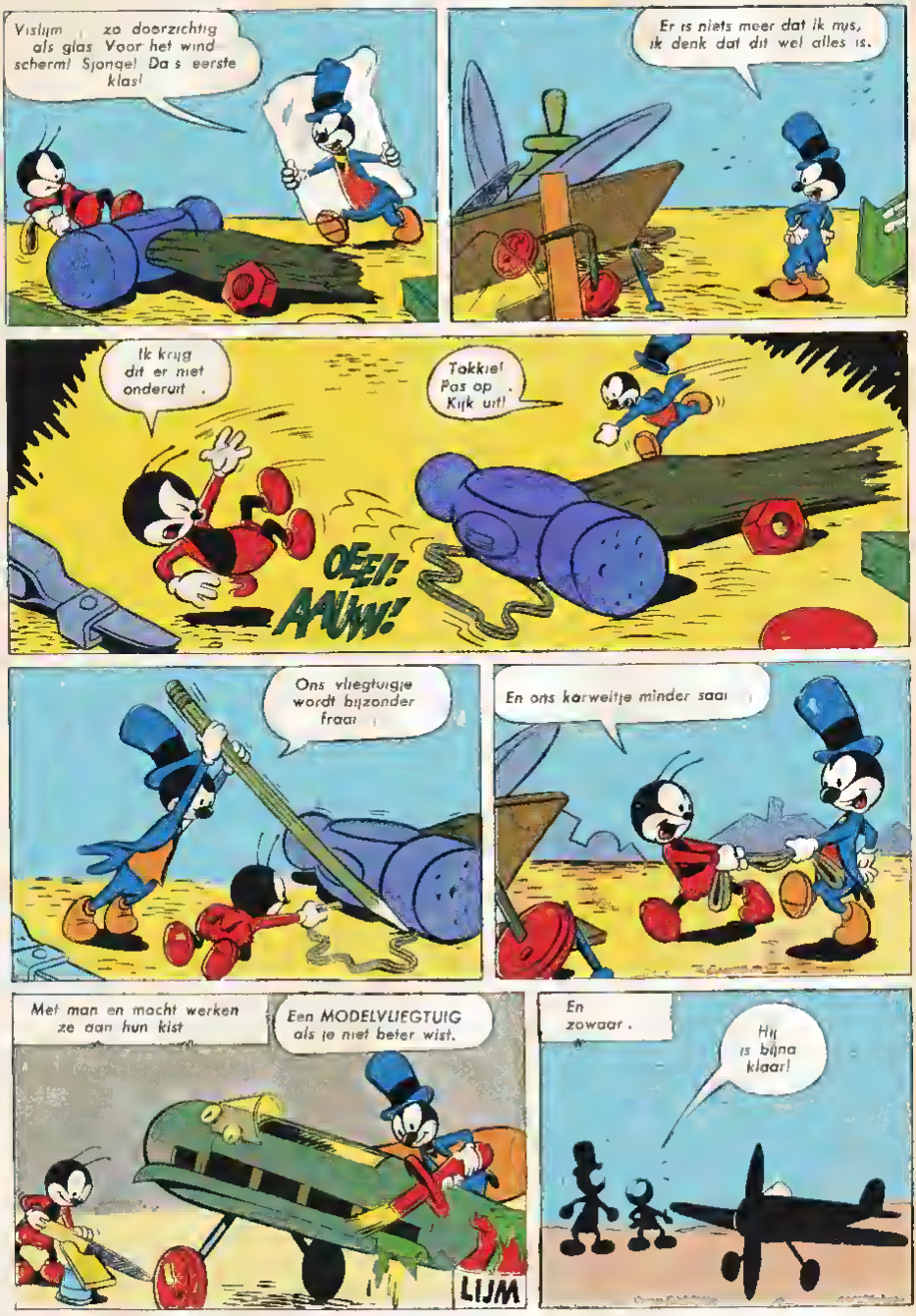
Vislijm ... zo doorzichtig als glas Voor het wind scherm! Sjonge! Da's eerste klas!
Er is niets meer dat ik mis, ik denk dat dit wel alles is.
Ik krijg dit er niet onderuit.
Takkie! Pas op. Kijk uit!
OEEI!
AAUW!
Ons vliegtuigje wordt bijzonder fraai.
En ons karweitje minder saai.
Met man en macht werken ze aan hun kist
Een MODELVLIEGTUIG als je niet beter wist.
LIJM
En zowaar.
Hij is bijna klaar!

Dit elastiekje moet de propeller aandrijven
en die zorgt dat we in de lucht blijven
Ik denk dat ik het snap Sjonge! Wat ben jij knap!
Nu wind ik hem op zo strak ik kon en k wed . . . We schieten straks weg als een drietrapsraket!
Maar we hebben nog geen spuit Waar komt de poeder straks dan uit?
Wat ben ik een domoor! Dáár bouwden we het vliegtuig voor
Dit kwastje kon er wel mee door.
We trekken 'm daar de heuvel op En starten dan vanaf de top
Alles klaar?
Vlie-gen maar!

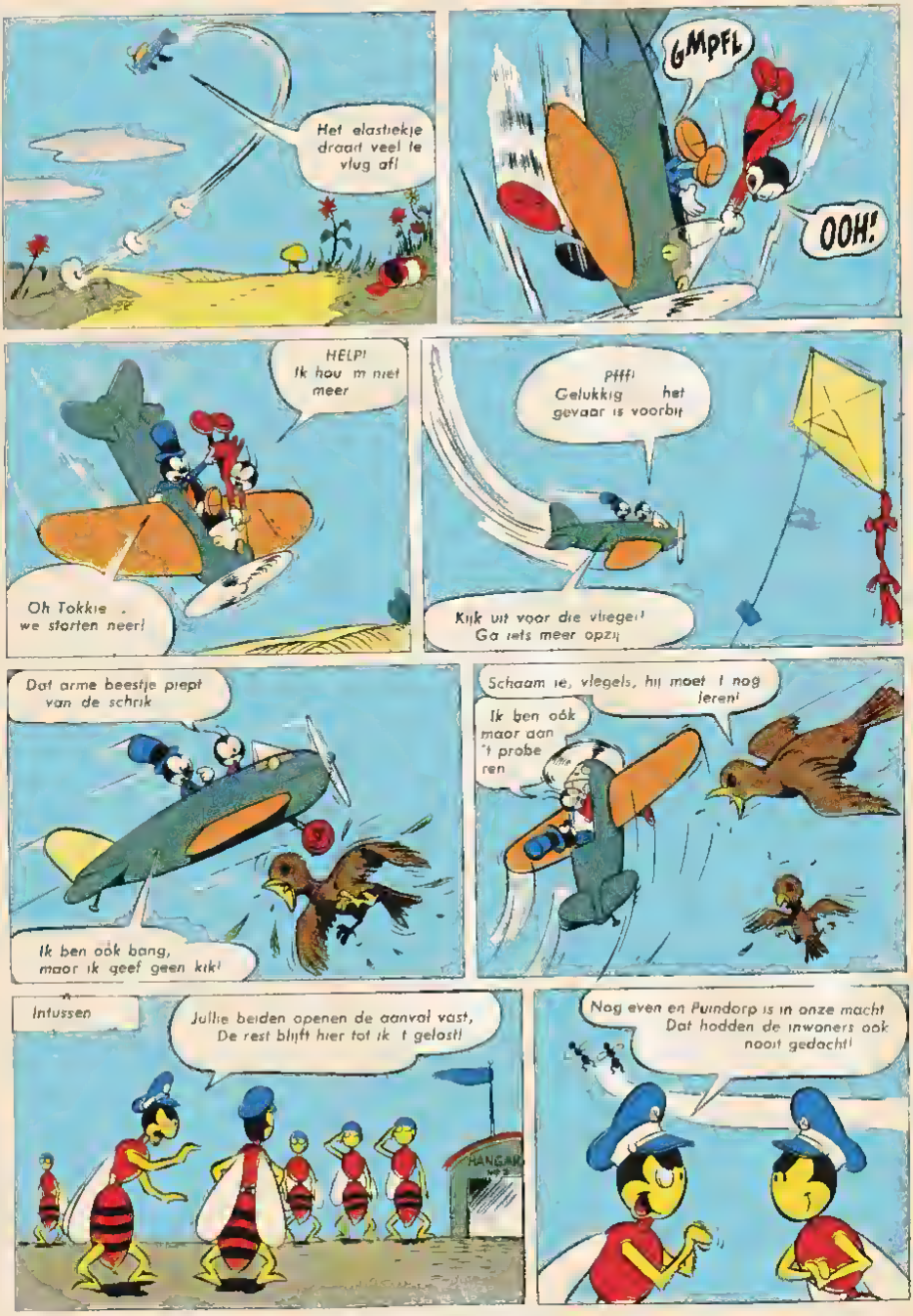
Het elastiekje draait veel te vlug af!
GMPFL
OOH!
HELP! Ik hou m niet meer
Oh Tokkie . we storten neer!
Pfff! Gelukkig het gevaar is voorbij
Kijk uit voor die vlieger! Ga iets meer opzij
Dat arme beestje piept van de schrik
Ik ben ook bang, maar ik geef geen kik!
Schaam je, vlegels, hij moet 't nog leren!
Ik ben ook maar aan 't probe ren
Intussen
Jullie beiden openen de aanval vast, De rest blijft hier tot ik 't gelast!
HANGAR
Nog even en Puindorp is in onze macht Dat hadden de inwoners ook nooit gedacht!

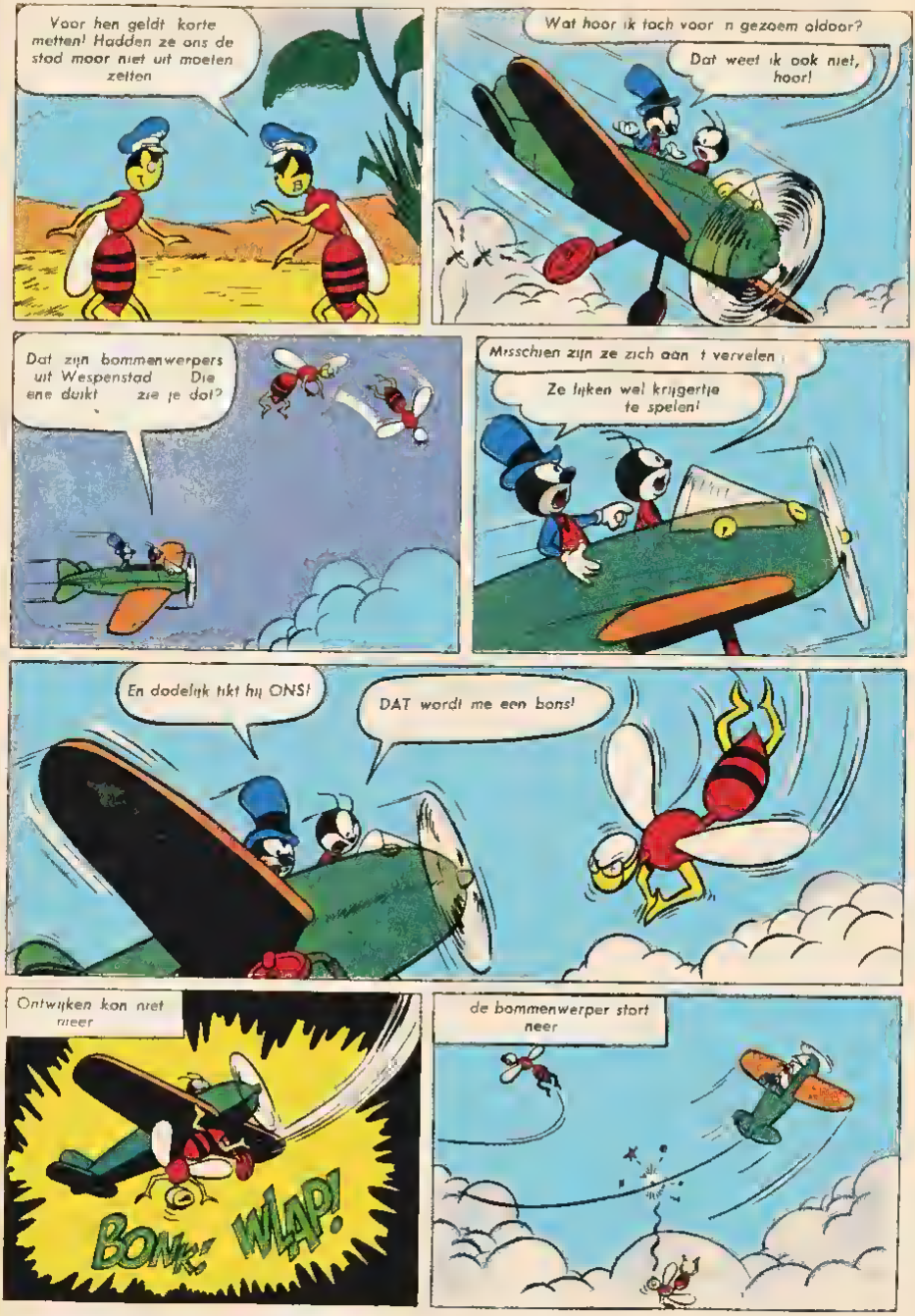
Voor hen geldt korte metten! Hadden ze ons de stad maar niet uit moeten zetten
Wat hoor ik toch voor n gezoem aldoor?
Dat weet ik ook niet, hoor!
Dat zijn bommenwerpers uit Wespenstad Die ene duikt zie je dat?
Misschien zijn ze zich aan t vervelen
Ze lijken wel krijgertje te spelen!
En dodelijk tikt hij ONS!
DAT wordt me een bons!
Ontwijken kon niet meer
BONK! WLAP!
de bommenwerper stort neer

We landen en geven die kerel op zijn kop!
Want dit lijkt helemaal nergens op!
Maar even later in de cel, verzaakt hij een reuze rel
GEVANGENIS
Ik blijf hier niet lang, oh neel Mijn vrienden nemen me straks mee
Ze zullen Puindorp BOMBARDEREN!
Dat is cru! Wat doen we nu?
We gaan hard werken, dag en nacht, en vormen n eigen luchtmacht!

Wat een idee! Natuurlijk doen we dat
Iedereen verzamelen, vlak buiten de stad!
Ze werkten hard, ze maesten wel
en wonnen ieder luchtduel
De oorlog is voorbij!, Hoera! Hoera!
Wacht! We willen jullie graag belonen om onze dankbaarheid te tonen
Wat een leventje hè?

Avontuur in Frankrijk

door ROBERT BATEMAN

illustratie TED MATHIJSEN

Eddie Dewlack, die met behulp van een tekening op zoek is naar een oud familiebezit in Frankrijk en zich zeer geheimzinnig gedraagt, wordt door Rudolf, de reisleider, in het oog gehouden. In Spanje, het doel van de vakantiereis, raakt Eddie bij een zwemparty gewond en hij wordt door Archie, Harry en behulpzame Spaanse handen gered. Als Archie en Harry later gaan kijken hoe hij het maakt vraagt hij hun nog even te blijven. Hij heeft hun iets te vertellen . .

ARCHIE ging op de rand van het ene bed zitten, Harry op het andere.

„Ik . . ik dank jullie hartelijk voor wat jullie allemaal voor me hebt gedaan, vanochtend en . . . ook daarvoor. Ik heb me wel als een gek aangesteld, geloof ik hè? Ik . . . zal dat proberen uit te leggen."

„Dus je vertrouwt ons nu wèl?" vroeg Archie gespannen en leunde naar hem toe.

Eddie knikte nadrukkelijk. „Ja. En ik moet iemand vertrouwen . . . . We vertrekken hier woensdag, hè?"

„Ja."

„Dat betekent dat ik donderdag wel wat hulp kan gebruiken. Dan gaan we terug naar die plaats . . weet je nog?"

„Garabit?"

„Ja. Daar werd ik zo kwaad op jullie omdat jullie me naliepen. Goed, als we daar aankomen, dan . . . "

Archie stak zijn hand op en bracht hem tot zwijgen. „Zou je niet bij het begin beginnen, Eddie? *Helemaal* bij 't begin?"

Eddie weifelde. Hij keek aarzelend naar Harry, dan naar Archie. „Het is een nogal vreemd verhaal. Ik heb er tien jaar voor nodig gehad om er een beetje lijn in te krijgen."

Archie wierp een snelle blik op Harry, die plotseling rechtop was gaan zitten, in gespannen afwachting. „Nou, vertel maar op."

„Toen jullie je met dat probleem van mij bezighielden, hebben jullie toen nooit eens stilgestaan bij die naam van mij?" Eddie glimlachte flauwtjes. „Daar zouden jullie een aanknopingspunt in kunnen vinden."

Harry's gezicht drukte een en al onbegrip uit. „Je naam?"

Een ogenblik was ook Archie even verbijsterd. Toen drong het opeens tot hem door. „Dewlack! Zeg, heb jij de spelling van je naam soms veranderd? Ja, hè? Jij heet Dulac, hè? DULAC! Jij bent een Franse jongen!"

Eddie knikte bevestigend. „Je m'appelle Edouard Dulac. Dat is zo'n beetje het enige Frans dat ik ken. Ik bèn Frans, op een of andere manier, maar ik ben in Engeland geboren. In 1945. Dat was vlak na de oorlog. Het enige wat ik heb kunnen ontdekken, is dat mijn vader in 1944 uit Frankrijk moest vluchten."

„Wat vertel je daar?" riep Harry uit. „Tijdens de bezetting door de Duitsers?"

„Precies. Hij en mijn moeder probeerden over de Pyreneeën weg te komen. Daarbij moeten ze door een patrouille zijn gesnapt, want vader werd gedood en moeder zwaar gewond. Ze werd door Spaanse grenswachten in veiligheid gebracht en naar het ziekenhuis vervoerd. Later — ik weet niet precies hoe — speelde ze 't klaar om verlof te krijgen naar Engeland te gaan, naar mijn oom en tante. Die tante is een zuster van mijn vader en zij trouwde, vèr voor de oorlog, met een Engelsman."

Terwijl hij vertelde, had Eddie strak voor zich uit naar de muur zitten staren; nu keek hij Harry aan. „Je hebt ze ontmoet, hè? Ze zijn nogal . . . eigenaardig." — „Dat zijn ze zeker!"

„Ik weet niet of mijn moeder eigenlijk wel vertrouwen in ze had. Ik was pas twee toen ze stierf — ze was nooit goed over haar verwondingen heen gekomen — en later gaf mijn tante me een paar dingen die voor mij waren bestemd."

„Wat voor dingen?" vroeg Archie.

„O, allerlei spullen, een allegaartje . . . maar . . . nou ja, het waren voor mij de enige dingen die . . . "

Hij zweeg, een beetje verlegen. „Ik weet wat je wilt zeggen." Harry sprak heel rustig en met een heel andere stem dan Archie van hem gewend was. Eddie wendde zijn hoofd af. Ze zagen heel goed hoeveel moeite het hem kostte over dit alles te praten.

„Haar trouwring was er bij . . . een foto van haar zelf en van vader, voor hun huis . . . . "

„Een grijs, stenen huis op een heuvel bij Garabit?" waagde Archie te vragen.

„Ja, inderdaad. Er was ook nog een oud zakhorloge bij en een dagboek. Daaruit kwam ik te weten hoe ze probeerden te ontvluchten. Toen ik het voor het eerst las, begreep ik er niet veel van. Ik moet toen een jaar of zeven zijn geweest. Maar later las ik het weer en toen was het me duidelijker." Eddies ogen lichtten op. „Toen ontdekte ik iets dat aan het eind was geschreven. Er stond: „Edouard, bewaar het oude horloge goed. Het was van je vader. Als je oud genoeg bent, maak het dan open en kijk of het gerepareerd kan worden." Dat deed ik."

Eddie haalde een stuk papier onder de kaart vandaan, dat hij daar al die tijd had verborgen. „Dit zat er in. Een lange brief, gericht aan mij, waarin staat

waar ze hebben gewoond, en dat ze, vóór ze besloten te vluchten, inzagen dat wat ze aan waardevolle dingen hadden, te zwaar en te groot was om mee te nemen. Ik denk dat ze verwachtten binnen een of twee jaar weer terug te zijn — in ieder geval, ze maakten een gat in de muur en verborgen daar hun bezittingen. Bij de brief zat de tekening waarop stond waár ik moest zoeken."

„Maar waarom zo ingewikkeld? Waarom hebben ze het niet gewoon tegen je oom en tante gezegd?" — Eddie haalde zijn schouders op. „Ik vraag me dat al tien jaar lang af. Ik weet niet in wat voor gemoedstoestand ze was toen ze dit schreef. Ik .. ik weet niet eens wat voor vrouw het was. Misschien was ze, na al die ellende, wel niet meer goed bij haar verstand en verbeeldde ze zich van alles."

„Je bedoelt, er kan best helemaal niets zijn?"

„Best mogelijk. Maar vergeet niet, ik had dikwijls het gevoel te worden bespied. Deze twee dingen — de brief en dat gevoel in 't oog te worden gehouden — bleven onverbrekelijk in m'n gedachten verbonden. Daarbij komt, als je alleen bent, dan moet je iéts geloven, waar of niet? En ik geloofde hierin." Eddie tikte met zijn vinger op het papier. „En omdat ik erin geloofde, deed ik wat ze me had gevraagd; ik hield het geheim. Zodra ik oud genoeg was, ging ik werken als krantebezorger — elke ochtend voor schooltijd — en spaarde elke stuiver die ik verdiende."

„Daar begrepen je oom en tante natuurlijk niets van," merkte Archie lachend op. „Mijn ouders zouden er tenminste niets van begrijpen. Die kijken al op als ik een kwartje langer dan een dag hou."

„Ze hadden er ook niet van terug. Mijn tante vroeg me er weleens naar. Later, toen ik van school af was, ging het beter. Vorig jaar had ik voldoende gespaard om deze reis te kunnen maken. Ze vroegen me steeds waarom ik met die reis meewilde, maar ik vertelde het ze niet." Zijn gezicht klaarde ineens op. „Ik was zo opgewonden, dat ik er bijna niet door kon werken. Ik begrijp nog niet dat ik niet werd ontslagen. Het zal jullie wel gek in de oren klinken, maar.. maar.." Hij zweeg even. „Zie je, het ging niet om de dingen die ik zou vinden — om het feit dat ik ze zou kunnen verkopen en er wat geld aan over zou houden. Ik geloof niet dat iemand het zou kunnen begrijpen, óf hij moest een oud horloge hebben, en een ring en een dagboek, die deze verborgen dingen verbonden met het verleden." — „Ga verder," zei Harry; hij miste geen woord. „Nou, de rest weten jullie. Nauwelijks waren we op weg, toen we die vreemde geschiedenis met die koffer kregen. Eerst dacht ik dat jullie het ding hadden omgekiept, als een flauwe grap. Ik dacht niet dat het ook maar iets te maken had met dit stukje papier. Maar toen we Parijs hadden bereikt, wist ik met zekerheid dat dit wél het geval was; daarbij kwam ook nog die poging om mijn zak te rollen in het donker toen we de bus uitstapten. Dat betekende dat die geschiedenis met mijn tas géén grap was geweest. Daarom vroeg ik jullie een kopie te maken van de tekening. Die moet gepikt zijn toen we met z'n allen samengedrukt stonden in de ingang van de eetzaal."

„Maar hoe kon Rudolf — of wie dan ook — iets weten over de brief en de tekening?"

Eddie schudde langzaam zijn hoofd. „Dat is voor mij ook volkomen onbegrijpelijk. Eerst zag het er naar uit dat er drie van jullie achter de tekening aan zaten" — „Drie?"

„Ja. Jij en Harry samen en Rudolf op z'n eentje. Ik begon me af te vragen of mijn moeder de brief soms in veelvoud had geschreven en kopieën naar alle kranten had gestuurd."

Archie leunde wat voorover en het zijn kin in zijn handen rusten. Wel, dit was dus het raadsel dat hij achter de gedragingen van Eddie had geroken. Hij keek even schuin naar Harry en grijnsde. Tot nu toe had Harry Eddie niet geloofd, had hij de vreemde houding van Eddie alleen maar veroordeeld. Maar op zijn gezicht lag nu geen spoor van twijfel meer.

Ze zagen zich gesteld voor een groot mysterie, een heus raadsel, een echte puzzel, waarin evenveel duidelijke aanknopingspunten zaten als aardbeien in een kerstkrans.

Er ging even een rilling van opwinding over zijn ruggegraat.

Want wat had Rudolf hier mee te maken? Waarom had hij Eddie al die tijd bespied? Ook dát zullen we te weten komen

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

HOCUS-POCUS ...

De goochelaar Joe Lockwood die in het Engelse plaatsje Barry op een groot kinderfeest een mooi wit konijn weggoochelde, keek echt wel gek op zijn neus toen de langoor bij een bepaalde toverspreuk niet weer tevoorschijn kwam. De hele feestzaal werd onderstebovenen gekeerd, alle kinderen hielpen onder luid gejoel meezoeken, maar het konijntje was en bleef weg. ..

De goochelaar heeft een nieuw konijn gekocht en hij hoopt maar dat dit zich nu eens niet echt zal laten wegoochelen..

* * * * *

DIT jaar vierde de Nederlandse VVV (Vereniging voor Vreemdelingenverkeer) haar 50-jarig jubileum en op de zomerzegels van 1965 werden vijf schilderachtige plaatsjes in Nederland afgebeeld. Hiermee hoopte de VVV nog meer vakantiegangers uit het buitenland naar ons land te trekken.

Op de zegel van deze week — een dus uit de zomerserie van vijf — zie je een paar huizen uit het plaatsje Thorn, een leuk gezellig stadje, dat vlak tegen de Belgische grens ligt. Behalve allerlei andere bezienswaardigheden is Thorn vooral bekend omdat bijna alle huisjes en zelfs de bruggen over de Thornerbeek er spierwit zijn geschilderd. Als je er misschien eens in de buurt komt, moet je beslist gaan kijken, want Thorn is echt de moeite waard.

WAT 'N VAKKENNIS

Horlogemaker tegen mevrouw die hem de slinger van haar kapotte klok brengt: „Maar mevrouw! Aan de slinger alleen heb ik niets! U had de hele klok mee moeten brengen" Mevrouw: „Waarom nou? Aan de klok mankeert niks, maar de slinger, die hangt telkens stil ..."

PAPERASSENMAP

Heb je veel papierassen en briefjes en weet je niet waar je die allemaal moet bewaren? Den volgt hier één goede raad: maak een papierassenmap. Hiervoor heb je nodig een stuk niet al te dik karton van 30 cm breed en 47 cm lang, verdeel het karton in drie stukken (voorbeeld 1). Maak daarna met een dikke stopnaald gaatjes langs de zijkanten van vak A en B en nog twee gaatjes in C. Vouw het karton tussen A en B en rijg een gekleurd koordje door de gaatjes aan de zijkanten De uiteinden van het koordje steek je door de gaatjes in C (voorbeeld 2). Strik daarna het koordje vast op de bovenkant van vak C en klaar is je map! Om hem er wat gezelliger uit te laten zien, kun je de buitenkant versieren met tekeningen of leuke plaatjes

1

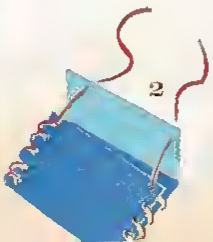

WITTE KRIEL

Witte Kriel doet elke dag
Iets dat eigenlijk niet mag.
„Tok tok" — legt ze haar eitje,
Dagelijks op Oma's spreitje
Zonder blikken, zonder blozen
heeft ze deze plaats gekozen
Oma is niet boos op Krieltje,
Noemt haar zelfs „mijn lieve zieltje".
Oma eet det gladde eitje
Elke dag bij haar ontbijtje.
Daarom legt Wit' Krieltje blij
Dagelijks 't ei op Oma's sprei.

* * * * * * *

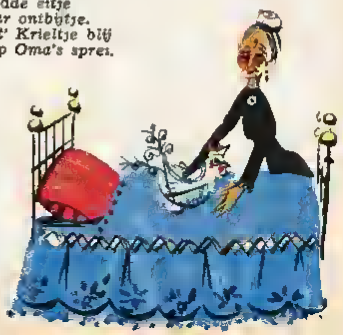

Tom Poes en de WISPEN

HUUUUU!
PFFFF, DAT WAS OP HET NIPPERTJE!
DIE TREINEN RUDEN TEGENWOORDIG OOK MAAR RAAK EN...
HÉ, HU STOPT! MISSCHIEN KAN IK HEM DAN NOG NET HALEN!
WACHT!
WACHT OP MIJ!
KIJK! DAAR GAAT DE ZWERM! GELUKKIG, WE HEBBEN HET SPOOR WEER GEVONDEN.
ZE VLIEGEN OP DAT STATIONNETJE AF. DAN ZAL DAAR VAST HEER OLLIE ZIJN!
OF HU MISSCHIEN IN TREIN DIE DAAR VERTREKT.

PFFFF! PFFFF! NOG NET GEHAALD! ALS DE TREIN ZICH NU MAAR DOOR NIETS LAAT OPHOUDEN!
HA, ZE ZETTEN ER EEN FLINKE VAART IN. DIT ZULLEN DE WISPEN NIET MEER BIJ KUNNEN HOUDEN.
EINDELIJK RUST!
EN DE OVERVERMOEIDE HEER SLUIT DE OGEN.
AH, DEZE COUPÉ IS NIET ZO VOL!
SNUF SNUF,. WAT EEN ZOETIGE LUCHT HANGT HIER. ZOU DIE VENT ZICH ZO HEBBEN GEPARFUMEERD?
EEN ZWAAR OOSTERS GEURTJE,. IK WORD ER GEWOON DOEZELIG VAN.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 113131 (alleen voor post-abonnementen A ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

VELE TIENTALLEN MOGELIJKHEDEN !

MET PHILIPS EE-ELEKTRONISCHE CONSTRUCTIEDOOS

hier zijn een paar voorbeelden

- detective luisterapparaat
- verklikker-alarm
- bi-ampli versterker
- huistelefoon (interfoon)
- radio

Experimenteren met elektronica . . . een meesterlijke hobby. Zelf met transistors, weerstanden etc. apparaten bouwen. Schema's en een duidelijke handleiding wijzen je de weg. Telkens maak je weer iets nieuws. Met drukveren en beugeltjes maak je alles, 't werkt op batterijen van 4.5 volt.

EE 8 met 8 bouwmogelijkheden	*f 37,50*
EE 8/20 aanvullingsdoos tot EE 20	*f 31,—*
EE 20 met tientallen bouwmogelijkheden	*f 66,—*

Dit zit er allemaal in de EE-20

● luidsprekers ● oortelefoon ● weerstanden ● condensatoren ● diode ● transistors ● ferriet antenne ● montageplaat ● potentiometer ● en nog véél méér onderdelen, zoals die in echte elektronische schakelingen óók worden toegepast.

Deze constructiedozen moet je zién. Vraag de handelaar er alles van te vertellen.

PHILIPS

PHILIPS JEUGDBOUWDOZEN

'N FANTASTISCHE HOBBY WAAR JE HEEL WAT VAN OPSTEEKT

Philips heeft nog méér bouwdozen: b.v. de RE-radiobouwdoos.
Met een Philips RE-doos bouw je je eigen transistortoestel. Je hoeft niet eens te solderen. Stap-voor-stap volg je de duidelijke handleiding. Die legt meteen uit wat je doet. Dan komt het grote moment . . . . je draait de knop om . . . en ja hoor, je eigen radio geeft een prachtig geluid. Philips RE-radiobouwdozen: f 39,50 - f 54,50; aanvullingsdoos f 17,50.